

Een verzamelreis langs de Pacifische kust van Z.-Amerika, II.
(vervolg van Corr.bl. no.31, blz. 221)
door mej.M.J.de Graag

Op de terugtocht naar Montt lieten wij ons afzetten op het schiereilandje Melinca van het eiland Ascención ten Zuiden van Chiloé. Van de steward kregen wij mondvoorraad voor een week mee, want in het dertigtal huizen is absoluut niets anders dan drank te koop. Wij logeerden in het postkantoor, een houten éénkamerwoning en kookten ons potje in een Indianenhuis ertegenover, waar de oude postbaas, om ons terwille te zijn, zolang bivakkeerde.

De bodem van het eiland is tot boven op de heuvels moerassig en met een dik, verraderlijk roseachtig mostapijt bedekt. Het drinkwater is afschuwelijk van reuk en smaak. Een rotspad langs de kust en wat koeienpaadjes waren de enige wegen. Met moeite bereikten we door een kreek een strand waar verzameld kon worden, zodat ons verblijf op Melinca toch enig resultaat had.

De haven Aysén van de gelijknamige provincie was ons volgend doel. Aysén, dat beroemd is om zijn natuurschoon, wordt door toeristen niet bezocht, omdat het te afgelegen is. Ons plan was geweest door de Cordilleren Patagonië te bereiken om met een of andere vrachtauto langs een omweg door Argentinië naar een klein plaatsje aan het enorme Buenos Airesmeer te gaan teneinde in dit geheel eigene gebied te verzamelen. We konden evenwel geen Argentijns carnet krijgen, omdat onze passen in Santiago werden vast gehouden. Wij besloten toen ons te vergenogen met de exploratie van de hoogvlakte bij Coyhaique. In het hotelletje daar bood een Argentijn ons aan ons met zijn vrachtauto door Argentinië te smokkelen naar het bewuste Chileense plaatsje. Wij hadden niet voldoende geld voor die langere reis, maar dat bleek geen bezwaar, omdat we later zouden kunnen betalen en we genoeg geld hadden om een verblijf van zes dagen aan het meer te bekostigen. De goede Argentijn, die ons zou komen halen, liet ons zitten en na 16 dagen zaten wij nog met een totaal lege beurs 450 km van ons hotel in Coyhaique.

Een oude Engelse schapenfokker bracht redding. Hij leende ons geld en verschaftte ons gelegenheid in een van zijn wolauto's terug te reizen. Niettegenstaande onze ietwat moeilijke toestand maakten wij vele verzameltochten in de bergen en in de pampa. Nadat ik duizenden stenen had omgekeerd om naar slakjes te speuren vond ik er één, en na enige dagen een groepje, zoals later bleek twee verschillende soorten Radio discus. Urenlange zware tochten over de stenen langs het meer leverden niets op, maar op een bergtocht vond ik later toevallig een smokkelpad, dat mij bij een kleine inham bracht, waarin een stuk of wat Chilines leefden, die ik tot de laatste opviste. Te zamen met nog een paar vondsten van kleine slakjes in beken een niet te versmaden oogst.

Op het eiland Chiloé verzamelde ik in een klein kustplaatsje, waar ik gelegenheid vond in een oerwoud te zoeken. Van uit een andere kustplaats maakte ik een driedaagse tocht te paard en per zeilboot naar de Westkust van het eiland, waar een gehucht aan het eind van de bewoonde wereld scheen te zijn neergegoot. Alweer te paard maakte ik een urenlange tocht met een halfbloed Indiaan naar een strandje, waar op de rotsen bij eb veel mollusken moesten te vinden zijn. Toen wij er kwamen was het nog geen eb, en de duisternis begon te vallen. Eerst wilde ik niet weg, voordat ik bij eb had verzameld, maar regen en wind en de vallende avond maakten mij murw en vol wanhoop aanvaardde ik de terugtocht met slechts een heel kleine buit. De volgende dag regende het de gehele dag pijpestelen en daarna moest ik weg om mijn reisgenote in een andere kustplaats weer tijdig te kunnen treffen.

In Valdivia teruggekeerd hoorden wij, dat een grote kist met verzamelingen, die wij van uit Montt naar Holland hadden gestuurd, met een kustboot was vergaan. In die kist waren alle mollusken uit Chiloé. Ik besloot de lange reis terug te aanvaarden naar Montt om van daar uit op het eiland Calbuco in de buurt van Chiloé toch nog mollusken uit die streken te kunnen verzamelen. Een daar wonende Duitser, die een ongelofelijke vlugheid bleek te bezitten, hielp mij verzamelen, zodat ik in drie dagen tijds aardig wat mee kon nemen.

De reis liep nu op zijn eind. Terwijl mijn reisgenote nog een kijkje nam in het hooggebergte, maakte ik van uit Constitución een grote tocht te paard met een marechaussé, die ik door middel van de Rotaryclub kon meekrijgen, naar een nederzetting aan de kust, een prachtige tocht langs oude Indianenpaden over de kustbergen. Ik zou daar, met eb, op de rotsen, mooie schelpen kunnen vinden. Op de boerderij aangekomen hoorde ik, dat de rotsen slechts een enkele maal bij bijzonder lage eb bloot kwamen te liggen. Alweer dus een teleurstelling. Het strand leverde alleen wat dood materiaal op en een grote duizendpoot was al zowat het beste wat ik meebracht.

Voor mij eindigde de reis in Valparaiso. Hij leverde behalve 4 à 5 duizend insecten een niet zeer fraaie verzameling mollusken op. Met de nieuwe zeefmethode zou heel wat meer te bereiken zijn en ik hoop zeer, dat een van de jongere schelpenliefhebbers zich geroepen zal voelen de reis naar dit wondermooie land te ondernemen om, beter uitgerust dan ik, een mooiere en rijkere collectie mee te brengen.

Onderzees gevecht met een Octopus. "Rode Vloot", het blad van de Sowjetrussische Marine, beschrijft, hoe twee duikers onder water op leven en dood met een geweldige Octopus gevochten hebben in de haven van Nevel aan de Stille Oceaan. De duiker Nikolai Tsjerednikof was zeven uur onder water geweest en had juist het teken gegeven, dat hij weer aan de oppervlakte zou komen, toen hij een Octopus tegen zijn benen voelde. Drie uur lang vocht hij alleen met het beest. Toen begaf dui-

ker Yakof Karpenko zich naar beneden en viel de Octopus met zijn mes aan. De Octopus greep Karpenko met een vangarm zonder Tsjerednikof los te laten. Karpenko stak de Octopus herhaaldelijk met zijn mes, maakte het mes van Tsjerednikof van diens riem los en toen staken en hakten de twee mannen op het monster in, totdat het water door het bloed rood gekleurd was. Verzwakt, maar nog levend werd de Octopus naar de oppervlakte gebracht. De beide mannen ondervonden geen kwade gevolgen van dit gebeuren. (Reuterteleggram dd 3.12.48 uit Moskou).